

като я чухъ отъ дѣда Игната, като че нѣщо ме парна.

Старецътъ прибра писмото, сгъна го и каза на внучето си да иде да играе.

...Защо? защо да бжде тъй? — се питаше Никола Мждреца. — И като мисли, мисли убеди се, че за нѣкои хора и най-добрата поука не стига. Поуката е едно, а живота е друго. И че младия човѣкъ прилича на необузданъ конь. Изтървешъ ли му юздата — отиде! И не бива да му се пуща юздата, до катоне свикне съ хода си.

Заболя го, че не е могълъ да отбие сина си отъ грѣхования пжтъ; намѣри, че средъ такъвъ разюзданъ свѣтъ, какъвто е станалъ, Павелъ мъчно би избѣгалъ паденията — и смили се бащино сърце.